

Světlo z betléma

Vážení čtenáři, ve chvíli, kdy dostáváte do rukou tento list, rozplývají se již do ztracena obavy a očekávání těch, kdo v návaznosti na astronomický kalendář starých Mayů předpovídali letos konec světa, či alespoň nějaký nepřehlédnutelný přechod do nové etapy dějin lidstva. Místo toho k nám přicházejí důvěrně známé křesťanské svátky, které jsou po staletí zdrojem životního optimismu pro všechny lidi dobré vůle. Spolu s pastýři a mudrci vítáme opět po roce na svět božské Dítě, které před našima očima odpočívá v náručí Panny Marie. V pozadí tíše stojí bdělá postava Josefova. Pozorný a rozjímavý pohled na tento obraz působí podivuhodné věci. Navzdory mnoha problémům se před betlémem znovu spojují pevným stiskem ruce manželů, rodiče i děti naplňuje hluboká radost ze života a každý člověk se učí dívat do budoucnosti s důvěrou. Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Zastavení u jeslíček může ale v duši člověka rozeznít i jiné struny. Snadno sem dokonce může skanout i horká slza, aby s plachostí skropila voňavé jehličí. To, když se například ozve bezradnost manželů, kterým se příliš dlouho nedaří početí potomka, nebo naopak rozrušení těch, kteří vidí přicházet život, na jehož přijetí nejsou připraveni. O Vánocích velmi tíží také osamělost mužů a žen, jejichž rodina se rozpadla, nebo ji tvrdě poznamenala nedávná smrt někoho z nejbližších. Pokud se vás, bratři a sestry, něco takového týká, chtěl bych vás ubezpečit, že právě vy se potřebujete do betléma dívat nejvíce. Vždyť skrze Ježíše přichází Světlo, o kterém je psáno, že ho žádná temnota nedokáže pohltnout (srov. Jan 1,5). Kéž tedy slovo o podivuhodném narození Spasitele posílí vaši víru, zažene chmurné myšlenky, rozezní duši chválami a dá vám při tom zakusit pokoj, který zvěstovali andělé.

Bude dobře, když kolem betléma neprojde nikdo z nás ve spěchu a bez modlitby. Bude dobře, když Vánoce nestrávíme výhradně u televize, cukroví a vybraného jídla. Bude dobře, když se narození Krista stane v následujících dnech součástí našich telefonátů a sms zpráv, předmětem osobních úvah a rozhovorů s přáteli. Půjdete-li na půlnoční mši svatou do senického kostela, rád se tam s vámi spojuj v radostném zpěvu díky za všechny divy lásky, které Vánoce probouzejí. Budete-li slavit svátky jinde, přijměte alespoň touto cestou upřímné přání všeho dobrého, bezpečné plavby světem pod vedením betlémské hvězdy a pokud možno bezstarostný vstup do roku 2013.

Žehná vám otec Tomáš

Prezidenti

V souvislosti s blížící se první příomou prezidentskou volbou se podíváme na plejádu osobností, které od roku 1918 stály v čele naší republiky. Jejich pozoruhodné osudy jsou obrazem i odrazem dějin českého a slovenského národa v neklidném 20. století.

Tomáš Garrigue Masaryk (7. března 1850 Hodonín – 14. září 1937 Lány), jeden z nejvýraznějších mužů své doby, byl zvolen prvním českým prezidentem dne 14. listopadu 1918 ve svých 68 letech. Stalo se tak po dlouhých čtyřech letech práce, kdy jako představitel československého zahraničního odboje objel takřka celý svět. Vrcholem jeho úsilí, během něhož se mu podařilo získat podporu rozhodujících státníků, především amerického prezidenta W. Wilsona, pro ideu samostatného československého státu, se stal 18. říjen 1918. Tehdy byl Masaryk zvolen předsedou prozatímní československé vlády v zahraničí a následně jménem této vlády vydal Deklaraci nezávislosti Československa, tzv. Washingtonskou deklaraci. V prosinci 1918 se Masaryk s velkou slávou vrátil konečně zpět do Prahy. Jeho cíl byl jasný: vytvořit z Československa fungující demokratický stát, což se mu v poměrně krátké době skutečně podařilo. V roce 1930 přijalo Národní shromáždění zákon znějící: „T. G. Masaryk zasloužil se o stát.“ Prezidentem byl Masaryk zvolen ještě třikrát, než v roce 1935 abdikoval a za svého nástupce doporučil další význačnou osobnost, svého dlouholetého blízkého spolupracovníka Edvarda Beneše. Když pak v roce 1937 již jako velmi nemocný muž Masaryk zemřel, napsal Karel Čapek do Lidových novin: „Zemřel stařec v plnosti života, muž v plnosti cti a vladař v plnosti lásky. (...)“ Připomeňme také, že Masaryk nebyl jen velkým politikem, ale také univerzitním profesorem, významným humanitním filozofem a sociologem. Jeho celoživotní dílo vychází v souborném vydání Spisy T. G. Masaryka. Komplexní obraz Masarykovy osobnosti pak podal Karel Čapek ve výborném a vysoce ceněném díle Hovory s T. G. Masarykem, které Masaryk autorizoval a doplnil vlastními poznámkami.

Z Masarykových blízkých jmenujme alespoň jeho ženu Charlottu, výtečnou klavíristku a propagátorku díla Bedřicha Smetany, dceru Alici, která po předčasně smrti maminky plnila

reprezentační povinnosti „první dámy“ a syna Jana, veřejnosti oblíbeného politika a diplomata, jehož smrt v roce 1948 nebyla dosud objasněna.

Edvard Beneš (28. května 1884 Kožlany u Plzně – 3. září 1948 Sezimovo Ústí), jehož jméno je dodnes v médiích skloňováno v souvislosti s poválečnými tzv. Benešovými dekrety, se stal v roce 1935 po Masarykovi druhým československým prezidentem. Do té doby zastával post ministra zahraničí a jako uznávaný diplomat se aktivně účastnil předválečného mezinárodního dění. Mimo jiné stál u zrodu Společnosti národů. Dne 30. září 1938 byl pod nátlakem západních mocností donucen přijmout známý mnichovský diktát, čímž se skončilo dvacetileté období tzv. první republiky. 5. října pak Beneš abdikoval a brzy poté odešel do Londýna, aby se stejně jako za první světové války postavil do čela zahraničního odboje. V exilu byl znovu jmenován prezidentem. Když se 16. května 1945 vrátil do rozjásané osvobozené Prahy, nikdo netušil, co bude následovat za pouhé tři roky. V říjnu 1945 byl jmenován de facto již potřetí prezidentem a v červnu 1946 řádně zvolen. V následujícím krátkém poválečném období se vši svou mocí a autoritou pokusil v duchu „socializující demokracie“ vyrovnat demokratické síly s rostoucí mocí KSČ, která v roce 1946 vyhrála volby, což se mu nakonec nepodařilo. Osudový zvrat přinesl 25. únor 1948, kdy Beneš rostoucímu nátlaku KSČ nakonec podlehl – přijal demisi demokratických ministrů a jmenoval nové ministry dosazené Klementem Gottwaldem. Tento krok fakticky znamenal počátek komunistického totalitního režimu, který v Československu trval dlouhých 40 let. Ačkoliv se poté Beneš rozhodl nepodepsat novou „lidově-demokratickou“ Ústavu 9. května, běh událostí už nebylo možné zvrátit. V červnu abdikoval a v září 1948 ve svých 64 letech umírá. Ponechme stranou diskuse a výtky k některým Benešovým krokům a připomeňme si jej jako velkou osobnost našich i světových meziválečných dějin, jako výborného státníka i obratného diplomata s promyšlenou koncepcí zahraniční politiky i muže schopného zásadních a obtížných rozhodnutí. V roce 2004 přijal Parlament zákon, který tvoří věta: „Edvard Beneš se zasloužil o stát.“

Celoživotní oporou byla Edvardu Benešovi manželka Hana, okouzující prvorepubliková dáma. Po Benešově smrti žila

„paní Hana“ v Praze, kde v roce 1974 zemřela.

Klement Gottwald (23. listopadu 1896 Dědice u Vyškova (?) – 14. března 1953 Praha), původně vyučený truhlář, se stal prvním komunistickým prezidentem 14. června 1948, po Benešově abdikaci. Jeho cesta do čela země začala již v roce 1921, kdy se účastnil založení KSČ v Československu. V roce 1929 byl již jejím generálním tajemníkem a nadále řídil stranu dle sovětského vzoru. Za války řídil KSČ z exilu v Moskvě a po sérii jednání s Benešem se mu podařilo zajistit zásadní vliv strany na poválečném uspořádání Československa. Ačkoliv se po válce pokoušel prosadit specifickou československou cestu k socialismu, brzy byl z Moskvy donucen ji opustit a po únorovém převratu se plně oddal stalinskému modelu komunistické totality. Klement Gottwald nese jako tehdejší hlava státu plnou zodpovědnost za úplnou likvidaci demokratického systému u nás: znárodnění soukromého majetku, násilnou kolektivizaci zemědělství, monopol KSČ ve školství, vědě a kultuře, ovládnutí armády, bezpečnostních složek i justice, perzekuci církve a konečně – za hrůzné vykonstruované politické procesy, při kterých bylo popraveno přes 200 nevinných lidí, dalších více než 100 000 bylo odsouzeno k mnohaletým trestům vězení a desítky dalších strávili roky v táborech nucených prací. Těto odpovědnosti jej nezabývá ani fakt, že si byl ve skutečnosti dobře vědom svého skutečného postavení – fakticky byl Gottwald loutkou, kterou postupně ovládl tehdy všemocný Sovětský svaz. Stal se závislým na alkoholu a trpěl syfilidou, na jejíž komplikace nakonec zemřel; pouhé tři dny po svém návratu ze Stalinova pohřbu. Jeho tělo bylo mumifikováno a až do roku 1962 vystaveno v dnes opět přístupném mauzeolu v Národním památníku na pražském Vítkově. Krátce po Gottwaldově smrti umírá i jeho manželka Marta, která, ačkoliv nikdy nevstoupila do KSČ, stála celý život pevně po jeho boku.

Antonín Zápotocký (19. prosince 1884 Zákolany – 13. listopadu 1957 Praha) byl mezi lidmi jako další „dělnický prezident“ velmi populární. Také Zápotocký, původní profesí kamenosochař, byl členem KSČ již od jejího vzniku. Za první světové války sloužil v rakousko-uherské armádě, celou Druhou válku byl pak vězněn v koncentračním táboře Sachsenhausen. V meziválečném období vedl komunistické

Rudé

odborníky, na což navázal v roce 1945 předsednictvím v Ústřední radě odborů. Jako poslanec Národního shromáždění a posléze předseda vlády úzce spolupracoval s Klementem Gottwaldem a také on nese spoluzodpovědnost za komunistické zločiny 50. let. Ačkoliv si její lidé idealizovali, ve skutečnosti jako prezident pokračoval v nastolených praktikách totalitního režimu. Krátce po nástupu do prezidentského úřadu rozhodl Zápotocký o provedení měnové reformy, která ve svém důsledku znehodnotila úspory většiny obyvatel průměrně v poměru 10:1. Připomeňme ještě jeho literární a publicistické pokusy, například známou a zfilmovanou Rudou září nad Kladnem.

Antonín Novotný (10. prosince 1904 Letňany – 28. ledna 1975 Praha), profesí strojní zámečník, vstoupil do politického života se založením KSČ. Jeho kariéra začala strmě stoupat po druhé světové válce, kterou strávil v koncentračním táboře Mauthausen. Ačkoliv jako osobnost působil spíše skromně a nenápadně, byl velmi pracovitý, houževnatý a také ambiciózní. Jeho jedenáctileté prezidentské období proběhlo ve znamení širokých celospolečenských změn. Po svém jmenování dne 19. listopadu 1957 sice navázal na pevně vytyčený směr režimu, ostatně sám se na začátku padesátých let výrazně podílel na přípravě politických procesů, ale v souvislosti s určitým vystríháním společnosti ze socialistických iluzí, s postupující krizí ekonomiky a s odsouzením stalinismu, došlo postupně k nezadržitelnému a celkovému uvolnění poměrů. Nebývalý a velmi slibný rozkvět zažilo divadlo a film, populární hudba, vznikla pozoruhodná literární díla; Československu se znovu pomalu otevřelo Západu. I přes některé moderní názory však Novotný zůstal stále konzervativní a věrný spíše starým pořádkům. Přes značné těžkosti nakonec přistoupil k částečné rehabilitaci nespravedlivě odsouzených vězňů – v rozsáhlé amnestii se na svobodu dostal i další budoucí prezident Gustáv Husák. Zlomem se pro Novotného stává rok 1967, kdy vrcholí krize v KSČ a do čela se dostávají představitelé reformních proudů. Nejprve Novotného ve funkci 1. tajemníka ÚV KSČ nahradil Antonín Dubček, 22. března 1968 byl Novotný donucen abdikovat a poté zcela odešel z politického života do ústraní. Konečně po mnoha letech mohla být jeho osamělá žena, Božena Novotná, která s Novotného „prezidentováním“ nikdy nesouhlasila, vždy stál

v pozadí a účastnil se jen nejnútnejších oficiálních povinností, spokojená.

Ludvík Svoboda (25. listopadu 1895 Hroznatín – 20. září 1979 Praha) byl jako sedmý československý prezident zvolen 30. března 1968. Armádní generál, nositel celé řady státních vyznamenání, ve vzpomínkách svých vojáků „velitel, který měl srdce“. Dodnes není jeho rozporuplná velká osobnost objektivně zhodnocena. V první světové válce bojoval v československých legiích, ve Druhé válce vedl na východní frontě 1. československý armádní sbor. Do KSČ vstoupil až v říjnu 1948 a o dvacet let později, za bouřlivého Pražského jara, byl z podnětu Alexandra Dubčeka jmenován dne 30. března prezidentem. Symbolickým položením květin na hroby Gottwalda, Zápotockého a také Beneše a Masaryka se přihlásil k jejich odkazu a až do osudné noci z 20. na 21. srpna veřejně podporoval rozbiňající se reformy i celkovou demokratizaci společnosti. Po obsazení republiky vojsky Varšavské smlouvy přijal jako svůj prvořadý úkol zabránit násilnostem a přímému ozbrojenému konfliktu, proto se účastnil jednání v Moskvě a po návratu do Prahy se všemožně snažil o zklidnění situace. Ještě několik měsíců se mu dařilo udržet při životě některé reformní tendence, ale po mohutné vlně odporu obyvatel proti okupaci (pohřeb upáleného Jana Palacha v lednu 1969, nepokoje po vítězství československých hokejistů nad sovětskými v březnu 1969 atd.) se Moskva rozhodla jakékoliv demokratizační snahy zcela potlačit. Dvacetileté období tzv. „normalizace“ (tj. souhrnné označení represivních opatření po pražském jaru) začíná jmenováním Gustáva Husáka prvním tajemníkem strany, který nakonec v roce 1975 vystřídal v prezidentském úřadě nemocného Svobodu. O odkaz Ludvíka Svobody pečuje dodnes jeho dcera, pozoruhodná dáma Zoe Klusáková-Svobodová.

Gustáv Husák (10. ledna 1913 Dúbrava – 18. listopadu 1991 Bratislava), povoláním právník, byl prezidentem až do sametové revoluce v roce 1989. Od mládí člen KSČ a za války jeden z představitelů komunistického odboje na Slovensku byl v padesátých letech odsouzen k smrti a v komunistickém vězení strávil 6 let, až do amnestie v roce 1960. Ačkoliv v 60. letech patřil k reformnímu křídlu KSČ a v době Pražského jara vystoupil jako stoupenec reformu, záhy zvolil zcela pragmatický přístup, získal si Brežněvovu

podporu a na dlouhá léta se stal oficiálním představitelem normalizačního kurzu. Gustáv Husák je tváří „šedivých“ sedmdesátých a osmdesátých let, které má dodnes většina lidí v dobré paměti. Samostatnou kapitolou zůstává i v tomto období pronásledování duchovních a nelehké podmínky rodin, které se nezeřkly své víry. Řada drobných vzpomínek mnoha pamětníků na toto období je zachycena v pětisvazkovém souboru Kamínky, jehož vznik inicioval Mons. Karel Otčenášek. Po listopadovém převratu jmenoval Husák již jako velmi starý a nemocný muž novou federální vládu Mariána Čalfy, následně abdikoval a až do své smrti žil zcela v ústraní. Po celý život si Husák chránil svoje soukromí a se svou druhou ženou, elegantní a vzdělanou bratislavskou novinářkou Vierou, se na veřejnosti objevoval pouze při oficiálních příležitostech.

V těchto dnech je tomu právě rok, kdy zemřel **Václav Havel**, (5. října 1936 Praha – 18. prosince 2011 Vličky – Hrádeček), jedna z nejsilnějších osobností a morálních autorit našich dějin, poslední československý prezident (jmenován 29. prosince 1989) a první prezident samostatné České republiky. Vzpomínky na loňské smutné předvánoční období jsou stále velice živé. Životní osud a odkaz Václava Havla je natolik bohatý, že si zaslouží samostatný článek. Z nejnovějších událostí připomeňme alespoň nedávné odhalení nádherné obří tapiserie k Havlově počtě na pražském Letišti Václava Havla, kterou utkali tkalci v malé dílně ve francouzském Aubussonu podle návrhu malíře a spisovatele Petra Síse.

Na konec tohoto přehledu záměrně zařazuji **Emila Háchu** (12. července 1872 Trhové Sviny – 27. června 1945 Praha), vzdělaného a noblesního prvorepublikového právníka, váženého soudce, prvního prezidenta Nejvyššího správního soudu v Praze, překladatele anglické literatury, básníka a také znalce a obdivovatele a sběratele výtvarného umění. 30. listopadu 1938 se stal prezidentem pomnichovské ČSR a 16. března 1939, po podepsání souhlasu s německou okupací Československa, prezidentem Protektorátu Čechy a Morava. Prezidentský úřad přijal v nelehkém roce, kdy mu zemřela jeho milovaná žena Marie, a toto rozhodnutí pro něj znamenalo těžkou osobní oběť. Emil Hácha je tragická postava bolestného období našich dějin, která je dodnes často hodnocena a souzena velmi

příkře a negativně. Stojí za to se seznámit s jeho jednáním v roli prezidenta, kdy se jistou vnější loajalitou vůči německým okupantům snažil zachovat alespoň zbytky československé autonomie a zmírnit dopady nacistického režimu. Mnozí mají Háchu za kolaboranta a zrádce, ale ve světle dobových okolností, osobních výpovědí a vzpomínek pamětníků, vlastních veřejných prohlášení a dochované korespondence, je takový soud přinejmenším diskutabilní. Emil Hácha umírá v roce 1945 zcela osamocen jako zlomený, nemocný muž v pankrácké vězeňské nemocnici. V literatuře i na internetu je k dispozici množství materiálu, díky kterým si každý může vytvořit objektivní názor na osudem zkoušeného Emila Háchu a pokusit se zodpovědět si složitou otázku, nakolik by sám alespoň před vlastním svědomím obstál v jeho úloze.

Anna Mettlerová

Vzpomínáme na Václava Havla

18. prosince uplynul rok od úmrtí jedné z významných osobností naší novodobé historie, a sice od smrti prezidenta Václava Havla. První výročí jeho úmrtí si nepřipomněli jen obyvatelé naší země, ale vzpomínalo se také v zahraničí. V předvečer tohoto výročí, 17. prosince, se na průčelí hlavní budovy Evropského parlamentu v Bruselu rozsvítilo velkorozměrné, 300 kg vážící neonové srdce. V okamžiku slavnostního rozsvícení byla přítomna celá řada zástupců Evropského parlamentu a také představitelů českého politického a kulturního života. Všichni přítomní svou účastí chtěli poukázat na to, že zesnulý prezident zůstává v jejich srdcích a že na jeho skutky konané pro dobro národa se nezapomíná. Tato akce znovu připomněla, jak důležitou roli sehrál Václav Havel pro český národ a že byl také globálně uznávanou osobností.

Když byl Václav Havel 29. 12. 1989 po mnoha dnech nepokojů Sametové revoluce zvolen československým prezidentem, vzplála nová, neuvěřitelná, ovšem skutečná naděje na svobodný život vymaněný z okovů vládnoucího režimu. Ve funkci prezidenta pak setrval téměř 13 let.

Václav Havel se vždy snažil hájit demokratické principy, a to nejen jako československý a později český prezident, ale především před rokem 1989. Právem ho můžeme nazvat bojovníkem proti tehdejšímu režimu, protože patřil k těm, kteří všemi silami bojovali za ukončení mocenského monopolu KSČ. Byl si plně vědom toho, že ti, kteří nejsou na straně režimu, se stávají nesvobodnými, utlačovanými a pro režim nepohodlnými. Jako jeden z mluvčích Charty 77 vyjádřil svůj nesouhlas s okupační politikou a s nedodržováním demokratických principů. Za tuto a další "protistátní" činnost musel opustit milované divadlo, ztratil možnost publikovat, jeho hry se nesměly hrát a jeho díla se nesměla vydávat. Václav Havel se však neumlčel, což mu následně vyneslo celkem 5 let vězení. Po propuštění, v otevřeném dopise Husákovi kritizoval stav normalizované společnosti, která je zbavena svobody a je plná strachu. V roce 1989 se stal hlavním iniciátorem vzniku protikomunistického hnutí Občanské fórum a zasadil se tak o pád režimu a směřování naší země k parlamentní demokracii. Propagoval demokratické principy a důstojnost člověka jako demokratického občana svobodného státu. Kéž i my bychom ctili tuto důstojnost a vnímali svobodu ne jako možnost dělat si co chcí, ale jako schopnost rozhodovat se a jednat podle "své vůle" a nést za to přiměřenou odpovědnost.

Markéta Houdková

Jaké bylo letošní „Potáborko“?

Ze všeho nejdříve bych Vám, vážení čtenáři Farního listu, vysvětlila termín „Potáborko“. Je to slangový výraz pro potáborové setkání dětí farního tábora. Každý rok se společně scházíme s dětmi a vedoucími, abychom prožili víkend plný vzpomínání, her a zábavy. Letošní potáborko se konalo od 26. do 28. října. Naším útočištěm se stala již tradičně naše fara.

Všechno začalo úplně nenápadně a poklidně. Potáborko jsme zahájili účastí na večerní mši svaté. Pak jsme se všichni přesunuli na faru a těšili se, jak se pěkně ohřejeme. Ale poté, co jsme vstoupili do kuchyně, kde na teploměru blíkalo číslo 13,5 0C, jsme věděli, že se

letošní

potáborko ponese v hesle „Hlavně neumrznout“.

Po společné večeři jsme si povídali o tom, co je nového, jak je na nových školách, jak je v nových třídách a především, jak je v tanečních. Ano – taneční – to bylo jedním velkým tématem celého letošního setkání, protože celkem 2 táboroví instruktoři Honza Navrátil a Jenda Putna, 2 tábornice Hanička Maksantová a Kamča Haninová navštěvují lekce tance. První večer již tradičně patřil promítání filmu o letošním táboře. Ten letošní měl v režii Metoděj Koupil ml. A myslím si, že se má Filmové studio Barandov nebo popřípadě Hollywood na co těšit. Film trval skoro hodinu a mohl konkurovat kdejakému snímku, oceněnému Oskary. Vrcholným číslem večera byl záznam z prodloužených našich instruktorů – Honzy a Jendy. Na obou našich tanečních bylo patrné jejich odhodlání a vášeň pro tanec. Ale protože už toho bylo za celý večer dost (tradičně především pro vedoucí), odebrali jsme se všichni na kutě.

Ráno jsme se všichni probudili do krásné soboty. Bylo potřeba zatopit a zahřít se teplým kakaem a čajem ke snídani. Celý den jsme společně hráli různé hry a sportovali v místní sokolovně. S blížícím se večerem jsme ale všichni s velkým napětím očekávali společný večer v sokolovně. Nikdo z dětí nic netušil. Celý večer měla v režii naše Královna Nefertiti (Vendulka). Pro nás všechny připravila večer plný tance. Všichni naši mladí naděšní tanečníci, společně s vedoucími, učili děti základní kroky tří tanců: mazurky, waltzu a cha-chy. Protože se nás letos sešlo opravdu hodně (30 dětí a 10 vedoucích), bylo se na co dívat. Ale dvě největší překvapení večera nás teprve čekala. O první se postarala taneční dvojice Otec Tomáš a Liduška (naše kuchářka-hladomorka). Společně se jim podařilo pokořit první kroky všech tanců. Druhé překvapení nás čekalo za okny sokolovny. Do večerního ticha se na Senické náměstí začaly snášet první vločky sněhu. Pro mnohé taneční páry bylo propojení romantického waltzu a padajících vloček za okny krásným a neopakovatelným zážitkem. A přesně takové má být každé naše setkání s přáteli a kamarády. Během našich „tanečních“ jsme si zahráli i několik soutěží. Například o nejlepšího tanečníka a nejlepší tanečnici. A kdopak že vyhrál? Titul nejlepší tanečník si odnesl Kajda Zbořil a nejlepší tanečnici se stala Broňka Eichlerová.

A pak se už pomaličku a polehoučku začal večer měnit v noc a my jsme všichni tancem unaveni uléhali do svých spacáků a přáli si klidnou noc.

Nedělní ráno bylo pro některé z nás trochu náročné, protože několik sportovců a tanečnic muselo brzy ráno vstávat, dobře se nasnídat a vyrazit podpořit své týmy v házené, florbalu a fotbale. Všichni ostatní se po budičku hodili do gala a vyrazili do kostela na mši svatou. Po ní se pak všichni společně naposledy nasnídali, protože se blížil konec našeho potáborka. No a pak už bylo potřeba jen sbalit svých pět švestek a rozloučit se.

Chtěla bych všem vedoucím moc poděkovat. Ze všeho nejvíc ale naší královně Nefertity, která celé potáborko připravila a po nás všech úplně sama uklidila celou faru. Letošní potáborko bylo tanečně úžasné a všichni se moc těšíme na naše další společné setkání.

Dominika Doláková

Skautská víkendovka

V pátek 16. listopadu se sešla skupinka skautů, která se rozhodla jet na víkendovku do Hraběšic. Nasedli jsme do vlaku a vyrazili jsme směr Červenka, kde k nám přisedla Kamča, až do Zábřehu a tam odsud jsme dojeli autobusem do Hraběšic. V Hraběšicích jsme ovšem nevěděli, jakým směrem se vydat. Všechno ale nakonec dobře dopadlo a my jsme cestu našli. Po ubytování jsme se všichni potkali v sále, kde jsme si zahráli naši první hru. Při ní jsme se učili přezdívký našich kamarádů. Při této hře nám pan farář prozradil svoji novou přezdívkou Didy. Po další hře, při které jsme se měli naučit 32 otázek o našem kamarádovi, jsme se společně pomodlili. Druhý den, hned po probuzení, jsme naklusali na rozcvičku. Měli jsme za úkol hledat na lístečcích pro každého berana ovečku. Pak jsme vyrazili na snídání, po ní se pan farář ujal slova a povídal nám o Sametové revoluci. Pak jsme si společně zazpívali několik písniček. Poté následovalo plnění odborky, na které Jirka vysvětloval, jak se měří azimut a vzdálenost na mapě. Až nám skončila, šli jsme si zahrát hru na zvířátka. Každý si vylosoval jedno zvíře a musel vydávat zvuky, jaké to zvíře dělá a měl za úkol chytat menší zvířata. U této hry se vyznamenal náš Jirka (Sekanina), protože nevěděl, jak dělá

myš a tak jenom běhal a vykřikoval MYŠ MYŠ MYŠ. Po obědě jsme si prakticky ověřili, jestli umíme určovat azimuty. Na konci naší cesty jsme měli najít poklad. Tuto soutěž vyhrála moje skupinka. :-) Po splnění úkolů jsme měli za úkol nacvičit nějakou scénku. Skupina Kamči připravila scénku o tom, jak Chip a Dale našli lupiče z banky, naopak moje skupina měla pár vtipných momentů z víkendovky. Po další odpolední hře jsme se přidali k místním farníkům a vydali se na mši svatou. Nastal večer, doba večere, sprchování a posledních nácviků scének. Večer každá skupina předvedla svoji scénku. Potom jsme si zazpívali a šli jsme spát. Po probuzení nás čekala další rozzcvička. Po snídani jsme se všichni začali balit a chystat na cestu domů. Co se dělo pak, to už nevím, protože já jsem měla službu v kuchyni a obaloval jsem řízky, které byli na oběd. Po výborném obědě jsme si vzali svoje batohy a vyrazili na cestu. Když jsme dorazili na jedno rozcestí, napadlo nás s Ondrou Hrachovinou zkrátit si cestu přes pole. Nápad to byl výborný, přišli jsme o 40 min dříve, než jsme původně pánovali. Pak jsme nasedli na autobus, pak na vlak a rovnou do Senice, kde na nás už čekali rodiče.

Metoděj Koupil

Když zpívám, jsem šťastná.

V seriálu rozhovorů se zajímavými lidmi naší farnosti tentokrát pokračujeme povídáním s Petrou Obšlovou, současnou vedoucí naší scholy, výbornou zpěvačkou a skvělou kamarádkou. Protože se s Petrou známe od malička, bylo naše povídání o zpívání, Vánocích i každodenních radostech a starostech velmi příjemné. Na začátek si dovolím Petru krátce představit:

Věk: 26

Vzdělání: Přírodovědecká fakulta UP v Olomouci, obor aplikace matematiky v ekonomii

Povolání: Finanční manažerka referátu Evropských projektů Úřadu práce v Olomouci

Stav: vdaná (2,5 roku)

Koníčky: zpěv, výroba šperků, kytara, plavání

Oblíbená barva: žlutá

Oblíbený zpěvák: každý, kdo umí dobře zpívat (Ze zpěváků to jsou Johnny Cash nebo John Legend. A za zpěvačky Adele, Amy Macdonald, Amy Winehouse, Colbie Caillat, Duffy, Feist či Regina Spektor.

Oblíbené jídlo: rajská a svičková

Pamatuješ si vlastně, kdy jsi vůbec začala zpívat? A kdy jsi zpívala poprvé před publikem?

Za to, že jsem začala zpívat, vděčím jistě svým rodičům, kteří mě přivedli do scholy (bylo mi asi 6-7 let). Od té doby se datuje počátek mého zpívání. Tehdy jsem netušila, že jednou tuto scholu povedu. Moje první vystoupení před publikem proběhlo na prvním stupni základní školy, když jsem zpívala na besídce se sborem s paní učitelkou Frýdlovou. Na základní škole jsem také chodila na hodiny kytary. Moc mě to ale nebavilo a po úraze (pořezané zápěstí) jsem měla dobrou výmluvu, proč přestat. Teď mě hra na kytaru velmi baví a mám toho hodně co dohánět.

Mým velkým přáním bylo učit se zpívat správnou technikou. Jednou mě moje kamarádka vzala s sebou na její hodinu zpěvu. Před tím mi prozradila, že paní profesorka zkouší každého začátečníka písničkou Ach, synku synku. Tak jsem se doma samozřejmě na tuto píseň maximálně připravila, abych neudělala ostudu. Při hodině zpěvu mi paní profesorka řekla: „No tak mi zazpívej třeba píseň... Ach, synku synku.“ Začala jsem první sloku zcela perfektně. Ale paní profesorka po mně chtěla i druhou! A tu jsem vůbec neuměla. Teď už se věnuji zpěvu intenzivně více než 5 let a pravidelně docházím na hodiny zpěvu k paní profesorce Keferové do Olomouce.

V naší farnosti se vedou spory, jaký je vlastně Tvůj hlas. Že je krásný, sametový a podmanivý – to víme. Ale jaký je vlastně tvůj hlas a kde všude zpíváš?

Obecně s hlasem je to velmi zajímavé - záleží na tom, jestli má člověk hlasivky „krátké“ nebo „dlouhé“. Když jsem začala zpívat u učitelky zpěvu, poslala mě na foniatrii, aby mi vyšetřili hlasivky. Paní doktorka mi řekla, že z

fyzilogického hlediska jsem mezosoprán (něco mezi sopránem a altm). V této poloze zpívám nejraději a cítím se v ní nejlépe.

Mou srdeční záležitostí je samozřejmě naše schola. Dále zpívám v olomouckém sboru Collegium Vocale, který každoročně přijíždí i do naší farnosti. Jako host vypomáhám ve sboru mojí paní učitelky zpěvu v ZUŠ Žerotín v Olomouci. Letos budu zpívat i s Litovelskými sbory Palora a Kantika.

Je zpívání náročný koníček? Jak často trénuješ?

Je to krásný koníček, který je časově náročný, ale přináší mi obrovskou radost a naplňuje mě. I když jsem hodně unavená a nechce se mi jít na zkoušku nebo do hodiny zpěvu, vždy odcházím šťastná a veselá - únava je pryč. Co se týče tréniku - měla bych cvičit každý den a snažím se o to. Zpívám tedy alespoň jednu hodinu denně.

Kdybys mohla hudbu přirovnat k nějaké barvě, jaká by to byla a proč?

Asi opět ke žluté, která je optimistická a veselá. A taková je pro mě i hudba. Když zpívám tak jsem opravdu šťastná a cítím radost. Přiznám se, že bych si bez hudby a zpívání nedokázala svůj život představit. Bez hudby bych cítila prázdnotu.

A od hudby k Vánocům. Těšíš se na Vánoce? Jak u Vás doma vypadá typický Štědrý den?

Vánoce mám již od dětství opravdu moc ráda a moc se na ně těším. Jako malá jsem odpočítávala každou hodinu a minutu, kdy už k nám přijde Ježíšek. A když měla maminka plné ruce práce s přípravou štedrovečerní večeře, chodila jsem pravidelně každou hodinu hlásit: „Za 5 hodin už půjdeme ke stromečku.“

Vánoční svátky jsou pro naši rodinu především svátky rodiny. Snažíme se být všichni pospolu. Prožívání Štědrého večera se u nás moc nezměnil, i když už jsme všichni dospělí. Snažíme se všechny zvyky a tradice dodržovat. Vždycky po večeri zazvoní zvoneček a my jdeme s betlémským světlem po tmě ke stromečku plni očekávání, co nám Ježíšek donesl. Od naší svatby mám ale dvě Štedrovečerní večeře a dva stromečky. První večeři máme u Martinových rodičů, kde se scházíme s celou rodinou a strávíme spolu krásné chvíle u stromečku a

rozdáváme si dárky. Pak přejedeme domů, kde prožijeme společně s mými rodiči a rodinou druhou - pozdní večeři. Po ní zazní zvoneček a my jdeme všichni ke stromečku. Společně zpíváme koledy, rozbalujeme dárky a díváme se na pohádku. No a potom se chystáme na jednu z nejkrásnějších mší - na půlnoční.

A protože jsou Vánoce opravdu za dveřmi, prozrad' nám ještě, jaké máš nejraději vánoční cukroví a jaké je tvoje letošní vánoční přání?

Úplně nejraději mám pařížské rohlíčky a moje největší vánoční přání? Ze všeho nejvíc bych si přála štěňátko, zabalené ve velké krabici s velkou červenou mašlí.

Nakonec jsem Petře moc poděkovala za krásné nedělní odpoledne a moc jí přeji, aby se jí letošní vánoční přání splnilo. Kdo ví?

Dominika Doláková

Kde jste? No v Holešově! A vy?

Neděle 18. 11. 2012, půl jedné odpoledne. V tuto hodinu jste všichni nejspíš zrovna obědvali, ale my, někteří členové senické scholy a sboru jsme zrovna vyráželi do Holešova na setkání schol u příležitosti oslavy sv. Cecílie, patronky hudebníků a zpěváků.

I přes to, že jsme vyjžděli od našeho kostela sv. Máří Magdalény společně, cestou jsme se různě rozdělili a přes několik menších objížděk jsme nakonec všichni v pořádku dorazili na místo.

Na faře v Holešově nás uvítal usměvavý otec děkan Jerzy Walczak, který nám řekl pár základních informací ohledně programu. Od začátku nás dělilo několik minut, které jsme strávili jak jinak než zpěvem. Několik nás ještě navštívilo místní toalety a potom jsme se společně s ostatními zpěváky přesunuli do farního kostela, který je zasvěcený Nanebevzetí Panny Marie.

Programem nás provázeli dva mladí moderátoři, kteří se s námi nakonec podělili o jednu písničku z vlastní tvorby, za kterou sklídili velký potlesk.

Každá schola předvedla tři až čtyři písně. Jako první zazpívala místní schola. Po ní se předvedla schola z Rymic. A jako třetí jsme přišli na řadu my. Zazpívali jsme písně: Kde se křesťané, Ty jsi jediný Bůh, Nádherný a Dobrořeč duše má Hospodinu. Ve chvíli, kdy jsme dozpívali poslední píseň, celým kostelem se rozezněl obrovský potlesk, který zahřál u srdce víc než teplý čaj. „Třešničkou na dortu“ byla gregoriánská schola taktéž z Holešova, která program obohatila latinskými chorály. A nakonec této krásné strávené hodinky jsme si všichni společně zazpívali. Za odměnu bylo pro nás všechny připravené občerstvení v místním pastoračním centru. Příjemně jsme si popovídali a pomalu se rozjížděli do svých domovů.

Doufám, že nám naše vedoucí malé chyby odpustily a byly na nás pyšné, protože není důležité, aby bylo vše dokonalé, ale to, že jsme si to všichni užili a zpestřili svým zpěvem nám i ostatním nedělní odpoledne. A i když to stálo hodně nervů a hodin přípravy, určitě to stálo za to. Myslím si, že s čistým svědomím můžu říct, že se nejen já, ale i ostatní těší na další společný koncert, který nás čeká v našem kostele o vánocích. Děkuje me!

Ludmila Štafová, ml.

Svatý František z Assisi

Tentokrát vám povím o životě sv. Františka z Assisi, jehož socha je v našem kostele umístěna vpravo pod kůrem.

František se narodil roku 1181, možná 1182 v Assisi v rodině bohatého kupce s látkami. Jeho otec se jmenoval Pier Bernard a matka Jana. Ta pocházela z Francie, nebo z oblasti Provence. Při křtu dostal František jméno Jan. Jeho otec, který často cestoval za obchody do Francie (odtud si asi přivezl manželku) mu pravděpodobně už od dětství říkl Francesco, tedy „Francouzek“, český František. O jeho dětství se ví jen málo. Základům psaní a latiny se naučil ve farnosti kostela sv. Jiří a něco z francouzštiny ho zřejmě naučila maminka. Otec ho brzy začal brát s sebou na obchodní cesty, někdy až do Francie. Jako mladíček byl okouzlen rytířskými mravy a žil touhou po dobrodružství a po křížové výpravě. Byl rád středem pozornosti na všech slavnostech a hostinách. Rád také psal básně a

zpíval. Zúčastnil se bojů assiského vojska proti Perugii, kde byl zajat a zase vykoupen. František byl ovšem citlivý k otázkám křesťanské víry. Vykonal pouť do Říma a byl šlechetný vůči žebrákům, kteří ho vyhledávali. Asi v letech 1204 – 1205 se v jeho životě odehrála rozhodující duchovní krize. Onemocněl ve Spoletu, ve chvíli, kdy se chystal na křížovou výpravu za rytířskou slávou. Ve svém pozdějším spise Testamento napsal, jaký měl strach a jak ho odpuzoval pohled na bidu, utrpení a smrt malomocných. Překonání této ošklivosti a obrácení od světa je spojováno s vážnější nemocí a následného zotavení. Dále rovněž s tajemnou příhodou návštěvy zříčeného kostelíka sv. Damiána nedaleko Assisi. Tady na Františka promluvil Kristus z kříže a vyzval ho, aby začal pracovat na obnově kostela. František přijal a oddal se naplno opravě kostela, život modlitby a službě malomocným a žebrákům. Tehdy ještě netušil, že Pán ho volá, aby pracoval na obnově celé církve. Františkovův otec ho rád podporoval v nákladném způsobu života, ale pro jeho obrácení neměl žádné pochopení. Proto požádal biskupa Guida z Assisi, aby mu domluvil a přivedl ho zpátky do reality s tím, aby si plnil své synovské a profesní úkoly a povinnosti. Biskup byl však dojat Františkovou upřímností a vážností, takže jej vzal pod ochranu církve. Tím začalo Františkovo následování Krista. Pečoval o chudé a malomocné. Nejprve žil v lesích, později v údolí u kaple Panny Marie Andělské, kde roku 1208 během mše pocítil oprostít se od všeho a

podle Matoušova evangelia konat dobro, kdekoli to bude třeba. Po návratu do Assisi začal veřejně kázat a shromáždil kolem sebe mnoho svých přátel. Stali se prvními členy svobodného bratrstva laiků, kteří si zvolili dobrovolně život v chudobě, společenství a službě druhým. Roku 1210 bylo společenství uznáno papežem Inocencem III. Kázal horlivě po celé Itálii, dokonce okusil i život poustevníka a poutníka. Jeho plány zahrnovaly i úmysl opustit křesťanskou Evropu a jít hlásat evangelium nevěřícím. Jeho pokus dostat se do Maroka v roce 1212 – 1214 nevyšel. V roce 1215 – 1216 pobýval v Itálii a zúčastnil se pohřbu Inocence III. Jeho nástupce papež Honorius III se v roce 1217 zasloužil o přeměnu společenství na skutečný žebavý řád, o němž jednala slavná generální kapitula v Assisi. Od té doby členové řádu putovali po celé Evropě a Svaté zemi. Potom František pokračoval do egyptského křižáckého ležení, patrně i on přijal znamení kříže jako křižáci, ale jako jáhen nenosil zbraň. Velmi toužil kázat těm, kdo šli na volání církve do zbroje k osvobození Svaté země a stejně tak si přál setkat se s muslimy a svědčit jim o víře v Krista. Dokonce se s velkou pravděpodobností setkal se sultánem Al Malikem al Kamilem a nelze vyloučit, že ve skutečnosti dychtil po mučednické smrti. Roku 1220 se vrátil do Itálie. Mezitím se mu velmi přitížilo, poněvadž v egyptské deltě se nakazil formou trachomu (infekční zánět očních spojivek), až téměř oslepl. Byl však nucen řešit rozpory v rozšířeném společenství, které se týkaly hlavně pojetí chudoby. Stanovy řádu odmítaly jakékoliv vlastnictví, ale také studium, které se požadovalo za jistou formu moci a bohatství. Mnoho františkánských spolubratrů využilo jeho delší nepřítomnosti a snažili se poslání řádů různými způsoby upravit. Tehdy bylo přistoupeno k nutné definici františkánské řehole, tedy toho, co bylo nazýváno žebavým řádem menších bratří. Stalo se to roku 1221 za přítomnosti pěti tisíc bratří ze všech koutů křesťanského světa. Jeho plán řeholního života se lišil od jakéhokoliv jiného řádu a byl přesvědčen, že jeho řeholi nelze zredukovat na žádnou z dosud existujících. Když se vracel do Assisi, zastavil se cestou v klášteře v Boloni a velmi se rozčílil, že se bratří zařazovali do univerzitního světa a začali studovat. Také se začali přizpůsobovat ostatním řádům. Tyto změny byly v řádu bohatě zastoupeny a měly podporu kardinála Hugolína a Františkova spolupracovníka Eliáše. Podoba první řehole byla

právně neuznána a považovala se za příliš tvrdou, neuspořádanou a nepřizpůsobenou životu řádu. Hugolín a Eliáš předložili své návrhy a vyvíjeli tlak na Františka, který se uchýlil do poustevny do Fonte Colombo. Nakonec musel vydat dokument v nové úpravě, rozdělený jen do 12 kapitol namísto původních třidvaceti. Papež Honorius III. Konečně schválil řeholi v této druhé podobě bulou Solet annuere ze dne 29. 11. 1223, která je známa pod názvem Regula bullata.

Pro prostáčka z Assisi byly tři roky do uznání řádu jedny z nejtrpčích a nejobtížnějších. Byl už čtyřicátník, navíc zkoušený strádáním a nemocemi. Byl nucen vyrovnat se s realitou církevní vůle, která chtěla řád přizpůsobit svým okamžitým potřebám. František si uvědomil, že je ohrožena zásadní hodnota následování Krista, vyznačující se chudobou a odřeknutím se jakéhokoliv druhu moci. Na druhé straně však stála stejně závažná zásada svatě poslušnosti přičít se legitimnímu papežovu záměru. Nezbyvalo mu, než se stáhnout z aktivního vedení řádu. Také mu vypovídaly fyzické síly. V roce 1223 se odebral do malé obce Greccio a tam oslavil Vánoce živým představením scény z Betléma, jež dalo základ tradici stavění jeslíček. V roce 1224 byl dlouhodobě upoután lůžko ve svém milovaném San Damiánu, kde složil vrcholné básnické dílo v dějinách italského jazyka – Cantio dello feature – Píseň bratra Slunce. V září roku 1224 se odebral na horu La Verna v Toskánsku. Modlil se tam a držel půst ke cti sv. Archanděla Michaela. Dne 14. září obdržel na La Verně stigmata – znamení Kristových ran. Potom byl nějaký čas v Sieně, kde se snažil vyléčit svůj zánět očí. Byl na koci svých sil, proto se v dubnu r. 1226 přestěhoval do pohodlnějšího kláštera v Cortoně, kde sepsal základní a závěrečný dokument nazvaný Testamento. Důrazně v něm doporučuje, aby byla stále zachována řehole z roku 1223. Poté navštívil ještě své milované Assisi. Zemřel 3. října roku 1226 v Porciuncule, kam ho na jeho přání odnesli bratří na mářách. Těsně před smrtí si přál být položen na holou zem.

Teprve druhého dne ráno objevili bratří na jeho těle Kristovy rány. Už roku 1228 byl prohlášen za svatého. Jeho ostatky jsou uloženy ve velké bazilice sv. Františka z Assisi, kterou nechali vybudovat kardinál Hugolín a Eliáš ke cti člověka, který nesnesl ani vlastnictví skromného obydlí. Je uctíván jako alter Christus – druhý Kristus.

Atributy: cingulum se třemi uzly, kříž, zvířata (vlk, ptáci)

Patron: Itálie, Umbrie, ekologů

Cesta katechumenátem

„Pane faráři, nejsem pokřtěná, ale chtěla bych být.“ Tuto krátkou, avšak velmi důležitou větu jsem vybafla na otce Tomáše v sakristii. Bylo to loni v listopadu. Jak moc byla (a stále je) tato věta důležitá jsem pochopila mnohem později. Otec Tomáš měl velkou radost a hned jsme si domluvili schůzku. Paráda, říkala jsem si, příští týden si na setkání sjednáme termín, pan farář mě poleje vodou, pomodlíme se a je to! O jaký to byl pro mě šok, když jsem se o týden později dozvěděla, že pokřtěná budu až na Velikonoce 2013 a co všechno mě ještě čeká.

A jak to se mnou vlastně začalo?

Moje rodina není věřící (zatím, modlím se za jejich obrácení), tudíž jsem nebyla vychovávána ve víře, avšak já vždycky věřila, že něco nad námi musí být. Žila jsem si spokojeně svůj život, založila jsem rodinu, máme dvě krásné děti, ale ... Nebyla jsem opravdu šťastná, v mém životě něco chybělo a to něco byl Bůh. Zavolał si mě zvláštním způsobem.

Na přelomu roku 2010/11 mě zdravotní problémy srazily na kolena. A tu jsem nevědomky volala: „Pane, prosím Tě, pomoz mi!“ Bůh na nás někdy ve svém neskonalem milosrdenství sešle nemoc, aby nás obrátil.

V témže roce k nám do farnosti přišel nový kněz a moje tchyně se mi jednou zmínila, že by ho ráda pozvala na oběd. Tehdy jsem jí navrhla, aby ho pozvala k nám. Nový pan farář se mi moc líbil a udělal na mě dojem.

A tak to nás Pán chtěl a já se obrátila, začala jsem chodit do kostela, učila se modlit a požádala otce Tomáše o křest.

Příprava na křest neboli katechumenát není jednoduchá a trvá docela dlouho. Neobejde se ani bez příslušných formalit. Na konci loňského roku jsem měla v našem farním kostele Obřad uvedení do katechumenátu, kdy mě církev přijala pod svůj plášť. A tak začala moje cesta katechumenátem.

S otcem Tomášem se jednou týdně scházíme a učíme se, modlíme se a společně se těšíme na můj křest, který se pomalu blíží. Ještě nás čeká několik obřadů v našem farním kostele a v olomoucké katedrále, kde budu přijata mezi čekatele křtu a na Bílou Sobotu příštího roku se, dá-li Pán, dočkám svého křtu a prvního sv. přijímání. Pak nás ještě čeká svatba, biřmování, křest našich dětí a moje štěstí bude úplné. Ale cesta je ještě dlouhá...

Pro člověka, který miluje Ježíše, který touží po svatém přijímání a musí na něho čekat rok a půl, je to opravdu velmi těžké. Musíme si toho nádherného odkazu, totiž Těla a Krve Páně, náležitě cenit. At se pro nás nikdy nestane všední a automatickou záležitostí. Vždyť Eucharistie je vrcholem křesťanského života.

P.S.: Chtěla bych poděkovat otci Tomášovi za jeho nezměrnou trpělivost při mé přípravě na křest, mnohdy to se mnou nemá jednoduché :-)

Kateřina Berková

Zpěv v liturgii

Sv. Augustin řekl: „Kdo zpívá, dvakrát se modlí. Kdo miluje, zpívá.“

ZA začátek svého zamyšlení o významu zpěvu v liturgii Vám povím jeden krátký příběh:

V klášteře mívali mniši hodiny zpěvu. Některým se to nelíbilo a reptali: „Proč se máme namáhat, když nás stejně nikdo neuslyší?“ I přišel k nim opat a pravil: „Važte si zpěvu, protože zpěv je jako voda a slunce.“ „Co tím myslíte?“ Ptali se nespokojení mniši. „Zpěv je jako voda, protože se jím vylévá z bolavé lidské duše smutek. Zpěv je jako slunce, protože díky němu může zazářit ve světě radost duše, která je naplněná štěstím. Největší užitek nepřináší zpěv tomu, kdo poslouchá, ale tomu, kdo zpívá,“ zakončil svou řeč opat.

Když jsme měli na teologické fakultě hodiny zpěvu s P. Olejníkem, říkal nám věc, na kterou jsem si mnohokrát vzpomněla. „Učte se zpívat žalmy, protože nastanou v životě situace, kdy je člověku těžko tak, že to ani nejde vyjádřit slovy, a tu si vzpomene na žalm či duchovní píseň a při jejím zpěvu naleznete Boží útěchu.“ Možná už jste sami zažili, jak je tato moudrost pravdivá. Proto je velmi užitečné naučit se v kostele zpívat

duchovní písně a učinit z nich průvodce svého života. To je jedna věc, pro kterou je dobré se učit v kostele zpívat.

Druhou důležitou skutečností je fakt, že zpěv sjednocuje. Spojuje lidi dohromady. To známe s různých oslav a setkání. Při zpěvu duchovních písní nás zpěv spojuje nejen mezi lidmi, ale také s Bohem. A to je zázrak hudby. Díky zpěvu můžeme Boha oslavovat, prosit ho, ale také snáze zakusit a prožít jeho blízkost. Obrazně řečeno můžeme říci: boží slovo viru zasévá a zpěv jí dává růst a upevňuje ji. Pro náš duchovní život je zpěv při liturgii velmi důležitý a neměli bychom na něj zapomínat.

V průběhu staletí se ustálily zpěvy, které provázejí naši liturgii:

Ordinarium (zpívaný doprovod mše) – má šest částí. Tvoří jej tzv. „neměnný zpěv“: Kyrie eleison (Pane smiluj se – psáno v řečtině), Gloria (Sláva), Credo (Věřím), Sanctus (Svatý), Benedictus (Blahoslavený, požehnaný), tato část později splynula se Sanctus, Agnus Dei (Beránek Boží). To jsou zpěvy, které důvěrně známe a které nás provázejí v naší modlitbě při slavení mše svaté.

Proprium - na rozdíl od ordinaria jsou zpěvy propria proměnlivé. Mění se podle jednotlivých období církevního roku – církevních svátků a příležitostí. Zpěvy jsou hudebně složitější – zpívá je obvykle sbor nebo kněz. Tato mají čtyři části: Introitus (vstupní zpěvy – příchod kněze k oltáři), Gradualní zpěvy (zpívaly se mezi čtením z Bible a mezi tyto zpěvy patří např. zpěv Aleluja nebo Sekvence), Offertorium (zpívá se při přinášení obětních darů), Communio (zpěvy k přijímání či obětování). Tyto zpěvy se často nahrazují zpěvem mešních písní z kancionálu nebo písněmi scholy.

Responsoriální žalm, který nechává doznít první čtení a zároveň nás připravuje na Evangelium. Jeho zpívání obrazně řečeno připravuje půdu našeho srdce, aby se tam mohlo zasít slovo Krista. Protože žalmy jsou svou povahou duchovní písně, měly by se vždy zpívat.

V naší farnosti zpívá kromě lidu (farníků) schola a sbor. Mít v jedné farnosti tolik zpěváků není vůbec žádnou samozřejmostí. Je to velký Boží dar, který v naší farnosti máme. Schola i sbor se snaží každou mši svatou prozářit a

obohatit svým zpěvem. A pokud jsem v úvodu svého zamyšlení mluvila o sjednocující síle zpěvu, pak letošní vánoce budou svědkem velkého sjednocení scholy a sboru. Od poloviny října společně schola i sbor připravují zpěvy na celé vánoční svátky a dva koncerty. První koncert se uskuteční ve Svitavách (29. 12.) a druhý doma, v Senici (30. 12.). Je to v novodobé historii naší farnosti poprvé, kdy se schola a sbor spojili na tak dlouhou dobu. Pevně doufám, že se nám všem podaří svým zpěvem a hudbou rozzářit nejen Vaše uši, ale především Vaše srdce. Děkuji všem členům scholy i sboru za velkou trpělivost při nácvičích a za velkou odvalu. Velký dík patří Petře Obšelové, vedoucí naší scholy, za úžasné nápady a velkou podporu.

Článek je společným dílem Římskokatolické farnosti Vlčnov (web) a Dominiky Dolákové

Jaký je vlastně rok?

V posledních letech téměř nemine rok, který by nebyl v církvi zasvěcen nějakému zásadnímu tématu. Z nedávných iniciativ papeže Benedikta XVI. můžeme vzpomenout např. Rok sv. Pavla (2008-09), Rok kněží (2009-10), a zejména nynější Rok víry (zahájen 11. října 2012). Tyto papežské pastorační „roky“ se časově nekryjí ani s kalendářním, ani s liturgickým rokem, protože jsou vyhlášovány vzhledem k určitým výročím. V případě právě probíhajícího Roku víry je tímto připomínaným výročím 50 let od zahájení Druhého vatikánského koncilu v říjnu r. 1962. Počítáme s tím, že v rámci Roku víry budete moci v naší farnosti využít nabídky zajímavých vzdělávacích programů.

Jak jistě víte, Druhý vatikánský koncil – poslední celocírkevní sněm, který bývá označován za letnice dvacátého století – položil základy pro dalekosáhlou obnovu života a působení církve v moderní společnosti. Možná ale už nevíte, že pod vlivem pozitivních zkušeností z koncilu začali všichni následující papežové v mnohem větší míře než dříve uplatňovat takzvanou kolegialitu při řízení církve. Jedním z projevů tohoto postoje jsou pravidelná zasedání biskupského synodu (jednou za dva roky v Římě). Na synodě se schází z papežova pozvání reprezentativní výběr pastýřů univerzální církve (každá země, kde existu

uje biskupská konference, tam vysílá svého zástupce). Biskupové rokují několik týdnů o určitém pečlivě zvoleném a předem připraveném tématu. V případě letošní synody šlo o otázku nové evangelizace, která velmi úzce souvisí s Rokem víry. O něco dále vám ve zpravodaji přinášíme alespoň začátek závěrečného poselství, které otcové biskupové na synodě koncem října odhlasovali a zaslali věřícím.

Souběžně s Rokem víry slýcháváme ještě o zvláštním Roce Eucharistie. Ten tvoří součást tříleté přípravy na oslavu výročí příchodu věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. Rok Eucharistie tedy platí pouze v České republice a vyhlásili jej naši biskupové. Přesně na den zahájení Roku Eucharistie (2. prosince 2012) připadl v naší farnosti obřad žehnání série nových mešních rouch (ornátů) v různých liturgických barvách. Tyto ornáty si naše farnost nechala ušít na zakázku v dílně paní Evy Jakšové (Bolatice u Opavy). Jak správně poznamenal pan kostelník, jde o ornáty gotického stříhu. Zdobí je středový pás se třemi výšivkami jeruzalémských křížů na předním i na zadním díle. Slavnostní ornáty pro nedělní a sváteční bohoslužby naše sakristie už dávno potřebovala. V Roce Eucharistie se nám ale tímto nákupem také připomíná, že mše svatá – a vše co je s ní spojeno – si od nás zaslouží nejvyšší pozornost a úctu. Sérii pěti nových ornátů doplňuje ještě poslední roucho pro mše ke cti Panny Marie. Tento ornát pořídili ze svých kapličkových sbírek věřící ze Seničky. Prožívání Roku Eucharistie bude v naší farnosti soustředěno na důstojnou oslavu svátku Božího Těla a dobře připravený adorační den na konci srpna. Celoroční záležitostí budou speciální adorace o prvním pátku v měsíci. Prosím vás o aktivní účast.

otec Tomáš

Synodus Episcoporum

13. všeobecné shromáždění biskupské synody
7. – 28. října 2012

Poselství

Bratři a sestry,

„milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista“ (Řím 1, 7). My biskupové z celého světa, kteří jsme se sešli na pozvání římského biskupa, papeže Benedikta XVI., abychom uvažovali o „nové evangelizaci pro předávání křesťanské víry“, chceme před návratem do svých místních církví oslovit vás všechny, a tím podpořit službu evangeliu v různých prostředích, kde se nacházíme, a orientovat ji na vydávání svědectví.

1. Jako Samaritanka u studny

Nechme se osvětit jednou stránkou evangelia: Ježíšovým setkáním se samařskou ženou (srov. Jan 4, 5–42). Neexistuje žádný muž či žena, který by se, podobně jako samařská žena, ve svém životě nenacházel vedle studny s prázdnou nádobou a s nadějí, že bude vyslyšeno nehlubší přání jeho srdce, a sice takové, které jako jediné může dát jeho životu plný smysl. Dnes je mnoho studní, které se nabízejí k uhašení lidské žízně, ale je třeba mezi nimi rozlišovat, abychom se vyhnuli znečištěným vodám. Je naléhavě nutné hledat dobře, abychom nepadli za obět zklamáním, která mohou být zničující.

Tak jako Ježíš u studny v Sycharu, i církev cítí povinnost posadit se vedle mužů a žen této doby, aby jim zpřítomnila v jejich životě Pána a oni se s ním mohli setkat, neboť jediné jeho Duch je vodou, která dává pravý a věčný život. Jedině Ježíš je schopen číst v hloubi našeho srdce a odhalit nám pravdu: „Řekl mi všechno, co jsem udělala,“ přiznává se žena svým krajanům. Toto slovo zvěstování – s nímž se pojí otázka, která člověka otevírá víře: „Snad je to Mesiáš?“ – ukazuje, že ten, kdo dostal při setkání s Ježíšem nový život, nemůže konat jinak než se pro ostatní stát hlasatelem pravdy a naděje. Obrácená hříšnice se stává hlasatelkou spásy a přivádí k Ježíšovi celé město. Od přijetí jejího svědectví přecházejí lidé k osobní zkušenosti ze setkání: „Věříme už nejen proto, žes nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.“

Pozvánky a události

Živý betlém

Vilémov, neděle 23. 12. v 19:00

Otvírání betléma s dětmi

Senice, pondělí 24. 12. v 9:00

Vánoční besídka skautů

Senička, čtvrtek 27. 12. v 16:00

Výšlap na Velký Kosíř

sobota 29. 12.

Chcete-li mezi svátky udělat něco pro zdraví a trochu se protáhnout ve společenství věřících, pak je tady pro vás pozvání na jednodenní výlet. Odjezd účastníků vlakem v 7:47 ze Senice do Slatinic, odkud budeme pokračovat pěšky směr Kosíř a zpět. Akci pořádá farnost z Náměště.

Obnova manželských slibů

Senice, neděle 30. 12. v 8:00

Vánoční koncert

Senice, neděle 30. 12. v 16:00

Obrovské úsilí vložily letos schola se sborem do návratu společného zpěvu, který zazní nejen při liturgii, ale také při vánočním koncertu. Poté, co svůj repertoriár otestovali při vystoupení ve Svitavách, potěší naši zpěváci také domácí publikum. Nenechte si ujít tyto krásné chvíle.

Poděkování za uplynulý rok

Senice, pondělí 31. 12. v 18:00

Novoroční pobožnost k P. Marii

Svatá Voda, úterý 1. 1. v 15:00

Návštěvy nemocných

Senice, pátek 4. 1. a 31. 1. od 15:00

Termín návštěv se posouvá, z důvodu uzavírání výběrového řízení na varhany.

Senička, pátek 4. 1. a sobota 2. 2.

Lednový termín návštěv v Seničce je posunutý kvůli tříkrálové sbírce.

Adorace v Roce Eucharistie

Senice, pátek 4. 1. a 1. 2. večer

Místo betléma, pospěšme k oltáři a na kolena padneme s pastýři. V Roce Eucharistie by se měla adorace o prvním pátku v měsíci posunout na přední příčky v žebříčku priorit každého z nás. Jako každý pátek budeme mít vždy nejprve půl hodiny před mši svatou příležitost k tiché modlitbě před Ježíšem ve svátosti. Potom následuje eucharistická bohoslužba, která po sv. přijímání vyústí ve společnou adoraci, vedenou knězem za aktivní účasti některého společenství z farnosti.

Tříkrálová sbírka 2013

od soboty 5. do neděle 6. 1.

Dobrý skutek – uskutečněný na začátku nového roku prostřednictvím Charity ČR - je výborný způsob, jak dát najevo přesvědčení, že i v době ekonomické krize je třeba pamatovat na chudé.

Tříkrálový koncert

Senice, neděle 6. 1. v 16:00

Vystoupení komorního sboru Collegium Vocale z Olomouce jistě neunikne milovníkům krásné hudby nejen mezi námi, ale také široko daleko za hranicemi Senice. Výtežek dobrovolného vstupného poputje stejně jako loni na podporu Tříkrálové sbírky. Děkujeme proto všem ochotným sponzorům a zejména Obecnímu úřadu za finanční podporu akce.

Ekonomická rada

Senice, středa 9. 1. v 19:00

Společenství rodin s dětmi

Senice, sobota 12. 1. v 16:00

Živý růženec

Senice, neděle 13. 1. v 16:00

Další setkání členů živého růžence na faře proběhne o svátku Křtu Páně. Následující neděle (20. 1.) není bohužel k dispozici, neboť otec Tomáš pojedje opět na týdenní soustředění do kláštera trapistů v Novém Dvoře.

Katecheze pro dospělé

Senice, pátek 18. ledna v 19 hodin

Dnešní setkání bude zaměřeno k objasnění obtížné a důležité otázky z katechismu: „Jak mohl Bůh Otec požadovat za hříchy lidí smrt Krista na kříži?“

Týden modliteb za jednotu křesťanů

od 18. do 25. 1.

Hlavní myšlenkou týdne modliteb je tentokrát otázka z knihy proroka Micheáše: „Co od nás Hospodin žádá?“ (srov. Mich 6,6-8).

Sbírka na varhany

neděle 20. 1. a 17. 2. v 8:00

Farář opět studentem

Olomouc, pátek 1. 2.

Roční přerušení studia doktorátu z morální teologie otcí Tomášovi právě vypršelo. S tím souvisí nástup řady nezbytných povinností, které si vyžádají útlum některých dosavadních pastoračních aktivit v naší farnosti.

Hromničná pouť matek

Šternberk, sobota 2. 2. v 10:00

Pouť matek ve Šternberku je zcela jedinečnou událostí s bohatým programem, kam určité stojí za to vyrazit. Doprava účastnic z naší farnosti bude řešena individuálně. Máte-li v autě volná místa, nabídněte je ostatním. Děkujeme.

Pastorační rada

Senice, středa 6. 2. v 19:00

Udělování popelce

Senice, středa 13. 2. v 18:00

Letošní brzký termín Velikonoc výrazně zkrátí plesovou sezónu. Otec Tomáš děkuje věřícím, kteří chápou důležitost postní doby, a proto se v období po Popeleční středě zřikají jakýchkoli zábav, karnevalů a plesů, kterým je možno se vyhnout.

Úmysly společné modlitby farnosti

na měsíc leden: za zdárný průběh opravy varhan ve farním kostele

na měsíc únor: za Boží pomoc pro holčičku z Haiti, které přispíváme na živobytí (Adopce na dálku)

Zdobení adventních věnců

Setkání členů živého růžence

Přehled bohoslužeb o vánočních svátcích

	Senice	Náměšť	Těšetice	Vilémov	Cholina	Chudobín	Litovel
po 24.12.	22:00	22:00	22:30	16:30	21:00	16:00	23:00
út 25.12.	8:00	9:30	9:00	9:30	9:30	11:00	9:30
st 26.12.	8:00	9:30	17:30	9:30	9:30	11:00	9:30
po 31.12.	18:00	x	17:30	15:30	x	16:30	17:00
út 1.1.	8:00	9:30	9:00	9:30	9:30	11:00	9:30

Milé děti,

blíží se krásný vánoční čas a s ním také vánoční soutěž pro vás, do které se můžete zapojit. Na obrázcích, které vypadají na první pohled úplně stejně, se přece jen nachází 12 rozdílů. Ty najdete, zakroužkujete, nebo jinak označíte a odevzdejte otci Tomášovi, a to nejpozději do 13. ledna 2013.

Za celou redakci vám přeji krásné Vánoce a požehnaný rok 2013.

redakční rada P. Tomáš Klíč, Markéta Houdková, grafická úprava Martin Obšel,
telefon do kanceláře 733 741 607, mobil kněze 736 522 838
kontakt pro příspěvky farnolist@email.cz, farní web www.farnost-senice.cz